HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר בבהנים יאכל אותו קודש יהיה ליי"מ על זבחי שלמי צבור בו'. אלא קרא בפרשת קרח כתיב ותע"ג דזבחי שלמי צבור לא כתיבי אתם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עצרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קדש יהיו לה' להכין מסתברא דבדיקה מיירי ועוד יש לפרש משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) וכפ"ב דערכין (דף יא.): מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי צבור קדשי קדשים: **איכא** דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) ה) [דאמר] אלא היקשא לומר אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי צבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי ליה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכחת ליה בריית בהדיא:

מה חטאת מקדשה בבלוע. הא דאמרי' בפרק גיד הנשה (חולין קמ:) לא נצרכה ו) [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי ז) [ופריך] וליגמר מיניה גלי רחמנא גבי חטאת וכל אשר יגע בבשרה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים פשיטא ליה דילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף** כל שאין שפיר ושליא קדוש בו'. פירש בקונט' (זבחים ט) ואין חלב ושמי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין ומעולה לא הוה ליה למילף דכליל הוא אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו לא מצי למימר דלא לעולות קדוש בו אלא שהרי אף שאר הבשר ח) אינו קרב. וולדות בהמות קדשים בהויתן הם קדושים כשנולדו הם קדושים ולא במעי אמן ט) דגמרי מאשם וכן משמע בפרק כילד מערימין (תמורה כה:) דלמאן דאית ליה בהויתן הן קדושים הן אינן חולין במעי אמן והא דתניא ברית בהמה המקשה (חולין עה.) מה חלב ושמי כליות האמורין באשם מונח מכלל שליל אף כל מונח מכלל שליל אלמא דעצמות מותרין: אף כל אפילו עולה עצמות מותרין דאמרי' במסכת זבחים פרשו אפי' הן בראש המזבח ירדו ושריין אפילו לקתתא דסכיני: לר' עקיבא. דנפקא ליה (מדפסח) [דדבר שבחובה אינן] בא (אלא) מן החולין מחטאת האי ורבותת פסח מאי דריש ביה:

ה) אי זבחי שלמי ציבור מרבויא דקראי אתי [1]בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר (בבהנים) יאכל אותו לימד [א]על זבחי שלמי ציבור שאין נאכלים אלא לזכרי כהונה ו) תנאי היא איכא דמייתי לה מהכא ואיכא דמייתי לה מהכא חטאת [ב] מה חטאת [ב]מקדשה בבלוע אף כל מקדשה בבלוע אשם מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו קסבר [ג] ולדות [2]קדשים בהויתיהן הן קדושים ודנין אפשר משאי אפשר מלואים מה מלואים מותריהן בשריפה ואין (ד) בעלי חיים מותריהן בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים מותריהן בשריפה שלמים מה [ג] שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין במתניתא תנא משמיה דר"ע [2]זאת התורה כו' מנחה מה מנחה מקדשת בבלוע אף כל מקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב בחטאת ואיצטריך למכתב במנחה דאי כתב רחמנא במנחה משום דרכיכא בלעה אבל חטאת אימא לא ואי כתב רחמנא בחטאת משום דבשר אגב דשמן קדיר אבל מנחה אימא לא צריכא חטאת [ד]מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו אף כל אינו בא אלא מן החולין [ה]ובידו הימנית וחטאת גופה מנלן א"ר חסדא דאמר קרא [3]והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו ט) [ד]משלו ולא משל [ג] מעשר [ו]ביום [4]מביום צוותו נפקא [ז]כדי נסבה בידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש [ח]כל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה [ט]אשם מה אשם עצמותיו מותרין [י]אף כל עצמותיו מותרין ור"ע האי [5]וזבחת פסח מאי

בהדיא כתיב כהו. וזה יהיה לך מקדשי הקדשים מן האש לכל מטאתם ולכל אשמם וסמיך ליה בקדש הקדשים וגו' (במדבר יח): **מריבויא דקראי אתי.** דיליכל אותו: **איכא דמייתי.** זבחי שלמי ציבור ממנחה ואיכא דמייתי מרבויא דקרא: **חטאת מה חטאת מקדשה בבלוע.** דכתיב כל אשר יגע בבשרה (ויקרא ו) ואמרי' (זבחים דף נ:): עד שיגעו בבשרה כגון שהיו שתי מתיכות אחת שלמים ואחת של בשר חטאת ונפל מן החטאת על השלמים ונגעו בה יאכל כחומר שבה ליום ולילה כחטאת: **מה אשם אין שפיר ושליא.** הולד קדוש בהן כשהן במעיהן: **דקסבר ולדות קדשים בהויתיהן הן קדושים.** כשיולדו ולא במעי אמן: **ודנין אפשר.** נקבה דיש בה שליא מאשם זכר דאין לו שליא: **מה מילואים מותריהם בשריפה.** דכתיב ואם יותר [ב] בבשר המילואים מן הלחם עד הבקר ושרפת את היותר באש (שמות כט): **ואין מותריהן בעלי חיים בשריפה.** דהמילואים לא הפריש שום בהמה לאחריות ולא היה שם בעלי חיים מותר: **אף כל** [ד] [מותריהן בשריפה] ואין מותריהן בבעלי חיים בשריפה. שאם הפרים ג' חטאות לאחריות ומתכבר באחד מהן אין הסני לאיחוד אלא ידעה עד שיסתאב וכו': **מה שלמים מפגלים.** שהמודה מפגלת את הלחם ומתפגלין עצמן אם חישב בהן דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל מפגלין כגון זבחי שלמי ציבור מפגלין את שתי הלחם: ור"ע מפרש לקרא בענינא אחרינא מנהה מה מנהה מקדשת בבלוע דכתיב במנחה כל (הטוגע בה יקדש) [ב]: **אי כתב רחמנא במנחה.** דמקדשת בבלוע: **הוה אמינא משום דרכיכא.** שהיא סולת בלעה: **אבל חטאת.** הלא רכיך אימא לא: **קדיר.** כורסטרייי"ט בלע"ז שבלע ביותר: **אף כל.** בין בפסח בין תודה אין בא אלא מן החולין ומהכא נפקא ליה לרבי עקיבא: **ובידו הימנית.** דכתיב בה אצבע וכהונה: **מביום צוותו נפקא.** חטאת ואשר זבחים: **מה אשם עצמותיו מותרין.** שהרי בשרו מותר. ולא כתיב [ג] אשם אלא משום דבעי לפרוסי קרא כל חד וחד בפני עצמו והוה הדין דאפי' שאר בהמות שהרי עצמותיו מותרין כדאמר בפ"ק דחולין: **ור"ע.** דמפיק לפסח דבא מן החולין ממטאת: **האי וזבחת פסח**

רש"י כת"י

בהדיא כתיב כהו. בגו את אהרן [ב]: **אי שלמי צבור.** ובבשר עצרת: **בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר (בבהנים) יאכל אותו.** לעיל מיניה כתיב וזה יהיה לכם מקדש הקדשים מן האש וגו' וכתיב בתרי' בקדש הקדשים תאכלנו ולא נריך דהא בכל הכן דכתיב בקרא לעיל מיניה כתיב זכרים בנו את אהרן ריבויא הוא ללמד על בבשר העצרת דהם נמי נקראו קדשים דכתיב [ב] קדש יהיו לה' לכהן: **מה חטאת מקדש בבלוע.** דאם בלע בשר שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת ליאכל ליום ולילה כדאמרי' בפסחים (מה.) כל אשר יגע בבשרה יקדש [ג] לרבות כמוה שאם פסולה תפסל ואם כשרה יאכל כחומר שבה: **אף כל מקדש בבלוע.** שאם בלע קרבן אל מן החמור קדוש כמוהו אם קרבן כשר מן הפסול פסול כמוהו: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו.** לעולה לא יצאה באשם שפיר ושליא דכל אשמות זכרים הם: **אף כל.** קרבנות שנתנו בתוכן שפיר ושליא אינן קדושים דקסבר ולדות קדשים בהויתן כשנולדים הם קדושים ולא במעי אמן: **ודנין אפשר.** שאר קרבנות הבאים נקבה ואפשר לרבות לה בתוכן שפיר ושליא: **משאי אפשר.** מאשם דזכר הוא. ולהכי נקט לשון בהויתן משום הא דולדות קדשים קדושים נפקא לן בפרק קמא דבכורות (יד:) מיהיו לך דכתיב [ב] רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הולדות: **מה מילואים כו'.** דכתיב [ג] ואם יותר מבשר המילואים וגו': **ואין בעלי חייהם מותריהן בשריפה.** שלא אנינו שריפה במילואים אלא בבשר לאחר שחיטה: **אף כל.** קרבנות: **מותריהן.** שימותר חוץ לזמן אכילה לשריפה. ואחטאת ואשם איצטריך דאשלמים כתיב שריפה בהדיא [ד]: **ואין בעלי חייהם מותריהן בשריפה.** כגון אם הפרים שני קרבנות לאחריות או קרבן מעורבת הוי הבשר מותר: **מה שלמים מפגלין.** כדאמרי' בהקומץ [ד] הזבח מפגל את הנסכים: **ומתפגלין.** הם עצמן: **אף כל כו'.** ולהכי גמר משלמים דעיקר פיגול בשלמים כתיב [ב]: **מנחה מקדשת בבלוע.** דכתיב ביה נמי כל אשר יגע בהם יקדש [ב] ואמרי' בת"כ [ד] יכול אפי' לא בלע ת"ל בהם עד שיבלע. וה"ה נמי דהוה מצי למגמר מחטאת אלא דטולי קרא דרש מכל חד מילתא ומיבעי ליה חטאת לדרשא אחריתא: **ואיצטריך למיכתב כו'.** דמקדשין בבלוע: **קדיר.** טרלאסטיש"ט וכנכם הבלוע לתוכו מאד: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין.** כדגמרי' לקמיה: **וביום.** כדכתיב בפרקה יום הכפורים [ב] כי ביום הזה יכפר עליכם: **ובידו הימנית.** דכתיב [ג] אצבע וכהונה ואמרי' לקמן כל מקום שנאמר אצבע כו' דגמר מוטבל הכהן אצבעו הימנית בפ"ק [ז:]: **מה אשם עצמותיו מותרים.** בעצמות שאין בהם מוח דשריין אפי' לקחת דסכינא ואשם (ד)עצמותיו מותרים שהרי בשרו מותר ואין איסור מותר חל עליהם דאין מותר חל אלא על זבח הראוי לאכילה כדאמרי' בפסחים [ד] העצמות והגידין ישרפו לששה עשר והוינן בה אי דלית בהו מוחא ליתדינהו אלמא דאין ישרפו לששה עשר והוינן בה אי דלית בהו מוחא ליתדינהו אלמא היכא דאין רואי לאכילה אין מותר חל: **אף כל.** אפי' עולה אע"ג דכולה כליל עצמותי' מותרים. והאי דנקט אשם טפי משום דמכל חד מיימי חדא דרשא ועוד באשם כתיב הוא [ד] לאחר הקטרת אימורים ומשמע הוא אשם ולא עצמותיו אשם ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי דלא דאין דבר שבמזבח בא אלא מן החולין ועולה ומילואים דרשם להו ר"ע כר' אליעזר: **ורבי עקיבא.** דנפקא ליה כל דבר שבמזבח אינה באה אלא מן החולין מהכא: **האי וזבחת פסח.** דמתני' מאי דרשם ביה:

בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר בבהנים יאכל אותו קודש יהיה ליי"מ על זבחי שלמי צבור בו'. אלא קרא בפרשת קרח כתיב ותע"ג דזבחי שלמי צבור לא כתיבי אתם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עצרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קדש יהיו לה' להכין מסתברא דבדיקה מיירי ועוד יש לפרש משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) וכפ"ב דערכין (דף יא.): מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי צבור קדשי קדשים: **איכא** דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) ה) [דאמר] אלא היקשא לומר אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי צבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי ליה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכחת ליה בריית בהדיא:

מה חטאת מקדשה בבלוע. הא דאמרי' בפרק גיד הנשה (חולין קמ:) לא נצרכה ו) [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי ז) [ופריך] וליגמר מיניה גלי רחמנא גבי חטאת וכל אשר יגע בבשרה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים פשיטא ליה דילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף** כל שאין שפיר ושליא קדוש בו'. פירש בקונט' (זבחים ט) ואין חלב ושמי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין ומעולה לא הוה ליה למילף דכליל הוא אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו לא מצי למימר דלא לעולות קדוש בו אלא שהרי אף שאר הבשר ח) אינו קרב. וולדות בהמות קדשים בהויתן הם קדושים כשנולדו הם קדושים ולא במעי אמן ט) דגמרי מאשם וכן משמע בפרק כילד מערימין (תמורה כה:) דלמאן דאית ליה בהויתן הן קדושים הן אינן חולין במעי אמן והא דתניא ברית בהמה המקשה (חולין עה.) מה חלב ושמי כליות האמורין באשם מונח מכלל שליל אף כל מונח מכלל שליל אלמא דעצמות מותרין: אף אפילו עולה עצמות מותרין דאמרי' במסכת זבחים פרשו אפי' הן בראש המזבח ירדו ושריין אפילו לקתתא דסכיני: לר' עקיבא. דנפקא ליה (מדפסח) [דדבר שבחובה אינן] בא (אלא) מן החולין מחטאת האי ורבותת פסח מאי דריש ביה:

ה) אי זבחי שלמי ציבור מרבויא דקראי אתי [1]בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר (בבהנים) יאכל אותו לימד [א]על זבחי שלמי ציבור שאין נאכלים אלא לזכרי כהונה ו) תנאי היא איכא דמייתי לה מהכא ואיכא דמייתי לה מהכא חטאת [ב] מה חטאת [ב]מקדשה בבלוע אף כל מקדשה בבלוע אשם מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו קסבר [ג] ולדות [2]קדשים בהויתיהן הן קדושים ודנין אפשר משאי אפשר מלואים מה מלואים מותריהן בשריפה ואין (ד) בעלי חיים מותריהן בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים מותריהן בשריפה שלמים מה [ג] שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין במתניתא תנא משמיה דר"ע [2]זאת התורה כו' מנחה מה מנחה מקדשת בבלוע אף כל מקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב בחטאת ואיצטריך למכתב במנחה דאי כתב רחמנא במנחה משום דרכיכא בלעה אבל חטאת אימא לא ואי כתב רחמנא בחטאת משום דבשר אגב דשמן קדיר אבל מנחה אימא לא צריכא חטאת [ד]מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף כל אינו בא אלא מן החולין [ה]ובידו הימנית וחטאת גופה מנלן א"ר חסדא דאמר קרא [3]והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו ט) [ד]משלו ולא משל [ג] מעשר [ו]ביום [4]מביום צוותו נפקא [ז]כדי נסבה בידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש [ח]כל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה [ט]אשם מה אשם עצמותיו מותרין [י]אף כל עצמותיו מותרין ור"ע האי [5]וזבחת פסח מאי

בהדיא כתיב כהו. וזה יהיה לך מקדשי הקדשים מן האש לכל מטאתם ולכל אשמם וסמיך ליה בקדש הקדשים וגו' (במדבר יח): **מריבויא דקראי אתי.** דיליכל אותו: **איכא דמייתי.** זבחי שלמי ציבור ממנחה ואיכא דמייתי מרבויא דקרא: **חטאת מה חטאת מקדשה בבלוע.** דכתיב כל אשר יגע בבשרה (ויקרא ו) ואמרי' (זבחים דף נ:): עד שיגעו בבשרה כגון שהיו שתי מתיכות אחת שלמים ואחת של בשר חטאת ונפל מן החטאת על השלמים ונגעו בה יאכל כחומר שבה ליום ולילה כחטאת: **מה אשם אין שפיר ושליא.** הולד קדוש בהן כשהן במעיהן: **דקסבר ולדות קדשים בהויתיהן הן קדושים.** כשיולדו ולא במעי אמן: **ודנין אפשר.** נקבה דיש בה שליא מאשם זכר דאין לו שליא: **מה מילואים מותריהם בשריפה.** דכתיב ואם יותר [ב] בבשר המילואים מן הלחם עד הבקר ושרפת את היותר באש (שמות כט): **ואין מותריהן בעלי חייהם בשריפה.** דהמילואים לא הפריש שום בהמה לאחריות ולא היה שם בעלי חיים מותר: **אף כל** [ד] [מותריהן בשריפה] ואין מותריהן בבעלי חיים בשריפה. שאם הפרים ג' חטאות לאחריות ומתכבר באחד מהן אין הסני לאיחוד אלא ידעה עד שיסתאב וכו': **מה שלמים מפגלים.** שהמודה מפגלת את הלחם ומתפגלין עצמן אם חישב בהן דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל מפגלין כגון זבחי שלמי ציבור מפגלין את שתי הלחם: ור"ע מפרש לקרא בענינא אחרינא מנהה מה מנהה מקדשת בבלוע דכתיב במנחה כל (הטוגע בה יקדש) [ב]: **אי כתב רחמנא במנחה.** דמקדשת בבלוע: **הוה אמינא משום דרכיכא.** שהיא סולת בלעה: **אבל חטאת.** הלא רכיך אימא לא: **קדיר.** כורסטרייי"ט בלע"ז שבלע ביותר: **אף כל.** בין בפסח בין תודה אין בא אלא מן החולין ומהכא נפקא ליה לרבי עקיבא: **ובידו הימנית.** דכתיב בה אצבע וכהונה: **מביום צוותו נפקא.** חטאת ואשר זבחים: **מה אשם עצמותיו מותרין.** שהרי בשרו מותר. ולא כתיב [ג] אשם אלא משום דבעי לפרוסי קרא כל חד וחד בפני עצמו והוה הדין דאפי' שאר בהמות שהרי עצמותיו מותרין כדאמרי' בפ"ק דחולין: **ור"ע.** דמפיק לפסח דבא מן החולין ממטאת: **האי וזבחת פסח**

רש"י כת"י

בהדיא כתיב כהו. בגו את אהרן [ב]: **אי שלמי צבור.** ובבשר עצרת: **בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר (בבהנים) יאכל אותו.** לעיל מיניה כתיב וזה יהיה לכם מקדש הקדשים מן האש וגו' וכתיב בתרי' בקדש הקדשים תאכלנו ולא נריך דהא בכל הכן דכתיב בקרא לעיל מיניה כתיב זכרים בנו את אהרן ריבויא הוא ללמד על בבשר העצרת דהם נמי נקראו קדשים דכתיב [ב] קדש יהיו לה' לכהן: **מה חטאת מקדש בבלוע.** דאם בלע בשר שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת ליאכל ליום ולילה כדאמרי' בפסחים (מה.) כל אשר יגע בבשרה יקדש [ג] לרבות כמוה שאם פסולה תפסל ואם כשרה יאכל כחומר שבה: **אף כל מקדש בבלוע.** שאם בלע קרבן אל מן החמור קדוש כמוהו אם קרבן כשר מן הפסול פסול כמוהו: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו.** לעולה לא יצאה באשם שפיר ושליא דכל אשמות זכרים הם: **אף כל.** קרבנות שנתנו בתוכן שפיר ושליא אינן קדושים דקסבר ולדות קדשים בהויתן כשנולדים הם קדושים ולא במעי אמן: **ודנין אפשר.** שאר קרבנות הבאים נקבה ואפשר לרבות לה בתוכן שפיר ושליא: **משאי אפשר.** מאשם דזכר הוא. ולהכי נקט לשון בהויתן משום הא דולדות קדשים קדושים נפקא לן בפרק קמא דבכורות (יד:) מיהיו לך דכתיב [ב] רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הולדות: **מה מילואים כו'.** דכתיב [ג] ואם יותר מבשר המילואים וגו': **ואין בעלי חייהם מותריהן בשריפה.** שלא אנינו שריפה במילואים אלא בבשר לאחר שחיטה: **אף כל.** קרבנות: **מותריהן.** שימותר חוץ לזמן אכילה לשריפה. ואחטאת ואשם איצטריך דאשלמים כתיב שריפה בהדיא [ד]: **ואין בעלי חייהם מותריהן בשריפה.** כגון אם הפרים שני קרבנות לאחריות או קרבן מעורבת הוי הבשר מותר: **מה שלמים מפגלין.** כדאמרי' בהקומץ [ד] הזבח מפגל את הנסכים: **ומתפגלין.** הם עצמן: **אף כל כו'.** ולהכי גמר משלמים דעיקר פיגול בשלמים כתיב [ב]: **מנחה מקדשת בבלוע.** דכתיב ביה נמי כל אשר יגע בהם יקדש [ב] ואמרי' בת"כ [ד] יכול אפי' לא בלע ת"ל בהם עד שיבלע. וה"ה נמי דהוה מצי למגמר מחטאת אלא דטולי קרא דרש מכל חד מילתא ומיבעי ליה חטאת לדרשא אחריתא: **ואיצטריך למיכתב כו'.** דמקדשין בבלוע: **קדיר.** טרלאסטיש"ט וכנכם הבלוע לתוכו מאד: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין.** כדגמרי' לקמיה: **וביום.** כדכתיב בפרקה יום הכפורים [ב] כי ביום הזה יכפר עליכם: **ובידו הימנית.** דכתיב [ג] אצבע וכהונה ואמרי' לקמן כל מקום שנאמר אצבע כו' דגמר מוטבל הכהן אצבעו הימנית בפ"ק [ז:]: **מה אשם עצמותיו מותרים.** בעצמות שאין בהם מוח דשריין אפי' לקחת דסכינא ואשם (ד)עצמותיו מותרים שהרי בשרו מותר ואין איסור מותר חל עליהם דאין מותר חל אלא על זבח הראוי לאכילה כדאמרי' בפסחים [ד] העצמות והגידין ישרפו לששה עשר והוינן בה אי דלית בהו מוחא ליתדינהו אלמא היכא דאין רואי לאכילה אין מותר חל: **אף כל.** אפי' עולה אע"ג דכולה כליל עצמותי' מותרים. והאי דנקט אשם טפי משום דמכל חד מיימי חדא דרשא ועוד באשם כתיב הוא [ד] לאחר הקטרת אימורים ומשמע הוא אשם ולא עצמותיו אשם ולריך לדקדק למה לי תרי קראי לעצמות היקשא דהכא וגזירה שוה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פו.):

דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז) והנותר מבשר הזבח ובפרק כילד לולין (פסחים דף פג.) מוכח בהדיא דאין מותר בעצמות וכאן פי' בקונט' דהא דפשיטא ליה באשם טפי משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב בה אשם הוא לאחר הקטרת אימורין דמשמע הוא אשם ואין עצמותיו אשם ולריך לדקדק למה לי תרי קראי לעצמות היקשא דהכא וגזירה שוה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פו.):

א [מיי' פ"י מהלכות מעה"ק הלכה ג]:
מז ב מיי' פ"ח מהל' מעה"ק הל' יט:
הל' נח:
מח ג מיי' פ"ט מהל' תמורה הל' ג וכ"מ לקמן פ"ד:
מט ד מיי' פ"ד מהל' מעה"ק הלכה ה:
נ ה מיי' פ"ט מהל' גזילת מקדש הל' יח:
נא ו מיי' פ"י מהל' מעשה קרבנות הל' י:

רבינו גרשום

מה חטאת מקדשת בבלוע. דכתיב כל אשר יגע בבשרה יקדש יכול אפילו נגע ת"ל בבשרה עד שיבלע בבשרה כמו אם היו ב' תחיכות א' של בשר שלמים וא' של בשר חטאת ונפל מזו לזו ובלע זו מזו יאכל כחמור שבה כחטאת ליום ולילה עד חצות: מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו דוכר הוא אף כל קדשים אין שפיר ושליא קדוש בם דקסבר קדושין בהויתיהן הן ולדות קדשים בהויתיהן הן אמן: ודנין אפשר. נקבה שיש לה שליא מזכר שאין לו שליא: מה מלואין מותריהן בשריפה. דכתיב ואם יותר מבשר המלואים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר. אבל אם נשאר בהן בעלי חיים אינן בשרפה: מה שלמים מפגלין. כדאמר הזבח מפגל את הנסכים: ומתפגלין. אם חישב בעצמן: ור' עקיבא מפרש לקרא מה מנחה מקדשת בבלוע. דכתיב גבי מנחה כל הנוגע בהם יקדש: אי כתב רחמנא במנחה. דמקדשת בבלוע: משום דרכיכה. דסלת בלעא אבל חטאת דלא רכיך אימא לא: אגב דשמן קדיר ו) בלעו ובולע מפני שהוא חם: אף כל. בין פסח ובין תודה ושאר זבחים אינו בא אלא מן החולין: ובידו הימנית. דכתיב בה כהונה: מה אשם אשם אלא משום דקא מפרש קרא כל אחד בפני עצמו והוא הדין דאפי' שאר זבחים מותרין כדאמרי' במס' פסחים אבל העצמות והגידים ישרפו לששה עשר. ואמרי' הני עצמות היכי דמי אי דלית בהו מוח לשדינהו אלמא דעצמות מותרין: אף אפילו עולה עצמות מותרין. דכתיב בה כהונה: מה אשם אלא משום דקא מפרש קרא כל אחד בפני עצמו והוא הדין דאפי' שאר זבחים פרשו אפי' הן בראש המזבח ירדו ושריין אפילו לקתתא דסכיני: לר' עקיבא. דנפקא ליה (מדפסח) [דדבר שבחובה אינן] בא (אלא) מן החולין מחטאת האי ורבותת פסח מאי דריש ביה:

ו) אולי צ"ל קדיר ונכנס בו ובולע ביותר מפני וכו'.

שיטה מקובצת

ח) כתיב בהו: ב) חטאת מה (זבחים דף צח:): ג) משל צבור ולא משל: ד) יותר מבשר: ה) מקומן דאמר: ו) דגמרי מאשם עכ"ל הקונטרס משמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושתי כליות הוא דאין קדושים ליקרב אבל ולדות גופן הן וליתא [וכן משמע כו'].

תורה אור השלם

1. בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים תֹּאכַלֶנּוּ כָּל זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּךְ:
במדבר יח י
2. זֹאת הַתּוֹרָה לָעֹלָה לַמִּנְחָה וְלַחַטָּאת וְלָאָשָׁם וְלַמִּלֻּאִים וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים:
ויקרא ז לז
3. וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ:
ויקרא טז ו
4. אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת משה בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צַוֹּתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קָרְבְּנֵיהֶם לַיְיָ בְּמִדְבַּר סִינָי:
ויקרא ז לח
5. וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם:
דברים טז ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' מה מילואים וכו' ואין (אלא) מותריהן בעלי חיים בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין מותריהן בשריפה ראוין מותריהן בעלי חיים בשריפה: (ב) רש"י ד"ה מה מילואים וכו' ואם יותר מבשר:

גליון הש"ס

גמ' משלו ולא משל מעשר. עי' פתוס' ריש מסכתין:

לעזי רש"י

כורסטרייי"ט, טראשטיש"ט [טרישטרישי"ט]. מחלחל.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת